

## De Willy

Wij hebben de Willy leren kennen via de fietsclub.

Ik heb hem meer op zijn zadel zien zitten dan in zijne zetel.

Hij reed eerst bij de TC'76, maar omdat de fietstochten daar te veel met keren en draaien waren, kwam hij naar den RABC... waar ze meer rechtdoor reden.

Hij heeft meer dan 40 jaar jaar bij den bicycle gereden ... hij was niet de snelste fietser, maar hij was ne volhouder. Ik denk dat hij in zijn carrière zeker ne keer of tien rond den aardbol is gereden. Hij zat gelijk Stanneke Ockers op zijn machine ,trapte een klein verzetje en vooral als zijn voorwiel wat omhoog ging was hij in zijn element. Zijn grootste prestatie leverde hij jaren geleden in het clubkampioenschap in Loenhout, waar hij zijn coplain Herman klopte in een bloedstollende tijdrit, wat hem eeuwige roem opleverde en een bak Leffe van de verslagen tegenstrever.

Naast het fietsen had hij een nog grotere gave ...en dat was teksten schrijven. Als hij een bic op een blad papier zette, dan vloeiden de woorden er zo maar uit. Als hij een verjaardagskaart opstuurde, was die tot aan den tember volgeschreven. En omdat de meeste gasten van den bicycle alleen maar konden lezen werd hij daar gepromoveerd tot hoofdredacteur van "De Toerist", het driemaandelijks clubblad . Ik denk dat hij meer dan 100 boekskes heeft volgeschreven. Er stonden verslagen in van zwaarbediscussieerde vergaderingen, legendarische clubuitstappen en felbetwiste wintersportproeven. En hij schreef niet alleen de artikels, hij zorgde ook dat ze gestencild werden , pinde alles aan mekaar en zorgde voor de verspreiding . Het boekske werd in de loop der jaren felgesmaakt bij alle leden en die stonden met hun hand al aan de brievenbus als ze wisten wanneer het ging binnenvallen. Hij heeft ook drie jubileumboeken geschreven, één ter gelegenheid van 110 jaar RABC één voor 125 jaar RABC en één ter gelegenheid van 50 jaar Achtkamp in Brasschaat, waar hij jarenlang heeft aan deelgenomen tot hij dan later, samen met zijn Yvonne ,trouwe medewerker werd.

Hij schreef zijn artikels onder de naam "Wolber Strada". Dat was indertijd een merk van kwaliteitsvolle tuben, die ge keihard kon oppompen en die toch ne zachte loop hielden en ...die niet kapot te krijgen waren...allemaal eigenschappen die ge zo maar bij de Willy zelf kunt terugvinden.

Persoonlijk heb ik en mijn vrouw het genoeg gehad om samen met de Willy en Yvonne grote fietsreizen te maken. We zijn met zijn vieren naar Lourdes, Compostella, Praag, Berlijn, Wenen en Rome gefietst ...en nog naar veel andere bestemmingen en allemaal zonder elektriek!. En omdat onze vrouwen niet met zakken op de fiets wilden rondtrekken hadden we een masterplan bedacht. 's Morgens om 6 uur, laadden we mijne fiets en alle bagage in de volgwagen en ik ging die dan een heel eind verder wegzetten op de route waar we voorbijkwamen. Dan reed ik met de fiets terug naar het vertrekhôtel waar mijn ploegmaten ondertussen hun ontbijt op hadden... de Willy had toen hoogstwaarschijnlijk ook mijn pistolets binnengestoken , anders werden die toch maar slecht , en zo konden we aan onze fietstocht beginnen. Als we onderweg aan den auto kwamen, konden we daar een vestje achterlaten of een bus vullen en fietsten dan verder naar het eindhotel. En nadat we daar een streekbiertje hadden gedronken, sloeg de Willy op zijn beurt zijn been over de kader om de geparkeerde volgwagen terug op te halen. Een strak plan dat altijd wel wat chance nodig had om helemaal te lukken.

De Willy en Yvonne waren een droomkoppel om in zo'n wilde plannen mee te gaan. Hij was trouwens ne gast van de langen adem, niet kapot te krijgen en altijd goed gezind...alleen als hij honger had...dan was hij minder te genieten.

Als extraatje tijdens deze fietsreizen ben ik met de Willy nog eens rap de Tourmalet op en af gereden, hebben we van de Grossglockner ne Kleinglockner gemaakt en zijn we samen met onze vrouwen vanuit Bédouin naar de top van de Ventoux gefietst...een prestatie waar ze daarboven zeker nog samen, met veel vuur, over zullen klappen.

Maar we hebben niet altijd op de fiets gezeten. Onderweg naar Compostella hadden we ons wat als bedriegers gevoeld , omdat wij met de fiets reden en iedereen daar te voet ging. Daarom zijn we een paar jaar later , als penitentie , de laatste 300 km van die pelgrimsroute gaan afwandelen. Ik heb daar tot mijn schande ondervonden dat "in het wiel stappen" absoluut niet hetzelfde is als "in het wiel fietsen".

Bij de Willy moest alles fysiek gebeuren, maar toch hebben we hem één keer kunnen overtuigen om het vliegtuig te nemen. We hebben dan maar ineens de verst mogelijke vliegreis geboekt en we zijn , samen met nog wat vrienden , naar Hawaï gevlogen om daar naar den "Iron Man" triatlon te gaan kijken...een belevenis om nooit te vergeten en ik zie altijd nog het beeld voor mij van de Willy die daar superenthousiast in de Stille Oceaan sprong....en ik mag het nu zeggen...die'n oceaan was daarna zo stil niet meer.....

Willy jong , we gaan u missen en 't is nu maar te hopen dat ze daar in den hemel ne fiets op uw maat hebben staan , ne goeien bakker hebben en veel schrijfgerief ...en dan zal dat daar voor u wel meevallen.

Wim